

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GÓMEZ-JURADO, JUAN

Pacientul / Juan Gómez-Jurado. - București : Bookzone,
2026

ISBN 978-630-305-694-4
821.134.2

Traducător: **Mălina Panait**

Redactor: **Justina Ene**

Grafician copertă: **Alexandru Coțofană**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

EL PACIENTE

Copyright © 2014 Juan Gómez-Jurado

Autor reprezentado por Antonia Kerrigan, Agencia Literaria
(Donegal Magalia, S. L.)

© 2020, Penguin Random House Grupo Editorial, S. A. U.

All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodușă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Juan Gómez-Jurado

PACIENTUL

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

Totul a început cu Jamaal Carter. Dacă nu l-aș fi salvat, situația ar fi putut fi cu totul alta.

Când a sunat pagerul, m-am frecat la ochi cu furie. Sunetul mă speriasse și m-am trezit prostdispus. Bineînțeles că nici decorul nu era de ajutor. Sala de odihnă a chirurgilor de la etaj mirosea a transpirație, a picioare și a sex. Rezidenții sunt întotdeauna mai înfierbântați decât friteuzele de la McDonald's la ore de vârf; nu m-ar mira deloc ca unii dintre ei să fi făcut sex în patul de deasupra în timp ce eu sforăiam.

Dorm buștean. Rachel spunea mereu în glumă că are nevoie de o macara ca să mă trezească. Dar regula asta nu se aplică în privința pagerului: porcăria asta afurisită reușește să mă trezească de la al doilea bip. E consecința celor șapte ani de rezidențiat. Dacă nu răspundeai la primul apel, șeful rezidenților îți făcea fundul arșice. Nu supraviețuiai nici dacă nu găseai puțin timp ca să tragi un pui de somn în timpul gărzilor de treizeci și șase de ore. Așa că noi, chirurgii, am ajuns să dezvoltăm o abilitate extraordinară de a adormi și o reacție pavloviană la sunetul pagerului. De patru ani sunt medic specialist, iar gărzile mele s-au redus la jumătate, dar condiționarea a rămas.

Am pipăit pe sub pernă până când am găsit porcăria. Pe ecranul LED scria 342, numărul secției de neurochirurgie. M-am uitat la ceas, din ce în ce mai iritat. Mai erau doar douăzeci și trei de minute până mi se termina

tura, iar dimineța fusese agitată, cu un accident rutier care începuse în Dupont Circle și se terminase pe masa de operații. Îmi petrecusem trei ore refăcându-i craniul unui atașat cultural englez. Tipul nu venise nici de două zile și descoperise într-un mod neplăcut că la Washington se iese din sensul giratoriu invers față de Londra.

Asistentele știau că mă odihnesc, așa că trebuia să fie ceva grav dacă cineva îmi trimisese acea alertă. Am sunat la 342, dar era ocupat, așa că m-am hotărât să mă duc să văd ce se întâmplă. M-am spălat pe față la chiuveta din capăt, fără să aprind lumina. Pe vremea aceea încercam să mă uit cât mai puțin în oglindă.

Am ieșit pe coridor. Era șase fără douăzeci, iar soarele deja răsărea de după vârful copacilor din Rock Creek Park. Lumina pătrundea prin ferestrele enorme și forma dreptunghiuri portocalii pe culoar. Cu un an în urmă m-aș fi bucurat de priveliștea superbă, chiar și când aș fi alergat către lift. Dar acum nu-mi ridicam privirea din pământ. Omul care devenisem nu admira peisaje.

În lift m-am întâlnit cu Jerry Gonzales, unul dintre infirmierii repartizați pe tura mea; ducea o targă. Mi-a zâmbit cu timiditate, iar eu l-am salutat cu un semn din cap. Era un bărbat solid și a trebuit să se dea la o parte ca să intru. Ce urâsc cel mai mult la doi bărbați heterosexuali e să se atingă într-un lift, mai ales dacă, așa cum era cazul nostru, n-au mai făcut duș de multe ore.

— Domnule doctor Evans, mulțumesc pentru cartea pe care mi-ați împrumutat-o zilele trecute. O am în dulap, v-o dau înapoi.

— Nu contează, Jerry, poți s-o păstrezi — am spus, dând din mână să arăt că nu are importanță. Eu nu mai citesc prea mult.

A urmat o tăcere inconfortabilă. Altădată am fi făcut schimb de replici ingenioase sau am fi spus bancuri. Dar asta era pe vremuri.

Aproape că auzeam cum își înghițea cuvintele pe care voia să le rostească. Mai bine: nu suport compasiunea.

— V-ați pricopsit cu interlopul? a întrebat în cele din urmă.

— De-asta m-au chemat?

— A avut loc un schimb de focuri la Barry Farm. E ceva timp de când se vorbește la știri despre asta, a spus făcând un semn spre ureche, de care atârnau veșnic niște căști. Sunt șapte morți și o mulțime de răniți. Război între găști.

— Și de ce nu îi duc la MedStar?

Jerry a ridicat din umeri și s-a dat deoparte ca să mă lase să trec.

Am ieșit din lift la etajul patru, unde se află secția de neurochirurgie. Saint Claire e un spital mic, privat și extrem de scump. Până și în Washington sunt mulți locuitori care nu au auzit de el. Situat la sud de Rock Creek Park, în apropierea podului Taft, este un loc înfiorător de plin de încrezuți. Principalii clienți sunt rezidenții Kalamazoo, majoritatea străini și înalți funcționari ai ambasadelor; cetățeni fără asigurare medicală, ai căror guverne plătesc scrâșnind din dinți facturile imense. Nu este accesibil din niciun punct de vedere și e puțin probabil să fi văzut spitalul Saint Claire dacă ai trecut prin zonă. Ca să ajungi la enormă clădire victoriană din cărămidă roșie și cu ferestre albe trebuie să te duci acolo intenționat.

Spre nemulțumirea mea, politica spitalului nu susține nici serviciul public: acționarilor le place să mențină cheltuielile minime și veniturile maxime. Din fericire însă, la fel ca orice spital din Statele Unite, și Saint Claire este

obligat să primească orice urgență vine. Și așa l-am întâlnit pe Jamaal Carter.

Se afla în mijlocul culoarului, în fața separeului asistentelor. Era escortat de un polițist și doi paramedici cu uniforme pline de sânge. Acolo unde atinsese porțiunile reflectorizante ale hainelor, lichidul vital formase pete negre, de rău augur. Paramedicii aveau fețele căzute și vorbeau între ei în șoaptă. Având în vedere mizeriile cu care erau nevoiți să aibă de-a face zi de zi, probabil că acum văzuseră o grozăvie.

Una dintre rezidente de la urgențe stătea lângă targă, cu o față sobră. Probabil era nouă, nu o cunoșteam.

— Tu ești neurochirurgul? m-a întrebat când m-a văzut.

— Nu, eu sunt instalatorul, dar mi-au împrumutat halatul ăsta frumos ca să nu-mi murdăresc salopeta.

Pentru o clipă m-a privit descumpănită și a trebuit să-i fac cu ochiul ca să se prindă că glumesc. A râs nervos. Pe tineri e întotdeauna bine să-i destinzi puțin. Internii îi tratează de obicei ca și cum ar fi un rahat de câine care li s-a lipit de pantof, așa că cel mai mic gest de omenie e pentru ei ca un pahar cu apă în plin deșert.

A arătat spre băiatul de pe targă:

— Bărbat, șaisprezece ani, Glasgow 15, rană produsă de o armă de foc. Tensiunea 10/6, puls 89. E stabil, dar proiectilul s-a fixat lângă T5.

M-am uitat la fișa cu rezultatul tomografului, pe care mi-a dat-o rezidenta, ca să văd situația exactă a glonțului. Nu arăta bine. M-am aplecat spre el. „Interlopul” era cu fața în sus. Era îmbrăcat cu pantaloni de rapper și o geacă albastră cu emblema Wizards. Cineva o tăiasse cu o foarfecă pentru a-i trata o rană superficială de la brațul drept, acoperit cu tatuaje. Celălalt braț era prins cu cătușe de targă.

Din geacă lipsea o bună parte din spate. Acolo unde ar fi trebuit să se afle blazonul echipei, cineva decupase o bucată imensă de pânză, iar în locul ei se afla o gaură de glonț, care abia dacă sângera. Glonțul îi ajunsese în coloană, între omoplați. Funcțiile vitale erau stabile, viața lui nu era în pericol, dar era posibil ca rana să-i fi afectat sistemul nervos.

Interlopul s-a văitat ușor, iar eu m-am aplecat ca să-i privesc fața. Avea trăsături delicate și era amețit de calmante. I-am atins obrazul ca să-i atrag atenția.

— Amice, cum te numești?

A trebuit să repet întrebarea de câteva ori până mi-a răspuns.

— Jamaal. Jamaal Carter.

— Ascultă, Jamaal, te vom ajuta, dar am nevoie să mă ajuți puțin. Poți să-ți miști degetele de la picioare?

I-am scos încălțările Nike extrem de scumpe, care înainte de schimbul de focuri fuseseră albe, dar care acum aveau culoarea unui vin tulbure. Degetele nu s-au mișcat. Am apăsat cu vârful pixului în mijlocul tălpii.

— Simți?

A negat din cap, foarte speriat. Dacă puștiul avea șaisprezece ani împliniți, eu eram vânzător ambulant polonez. În bande intrau pe zi ce trece copii din ce în ce mai mici.

Idioato, idioato, idioato, m-am gândit.

— Ce caută copilul ăsta aici? am țipat la asistenta-șefă, care tocmai închisese telefonul și ieșea din biroul ei, îndreptându-se spre mine.

Își freca mâinile, agitată.

— Ni l-au trimis de la MedStar. Sunt supraaglomerati. Domnule doctor...

— Nu la asta mă refer. De ce mama naibii nu e în sala de operații? Trebuie să-i scoatem imediat glonțul, am spus, împingând targa.

Ea s-a așezat în față, blocându-mi accesul. Nici n-am încercat să o dau laoparte. Nu merită să te cerți cu asistenta-șefă, mai ales cu una care are cu treizeci de kilograme mai mult decât tine. Când e în spatele biroului, pare că e îmbrăcată cu el.

— Îmi pare rău că v-am chemat, domnule doctor Evans. Am vorbit cu șefa secției și nu autorizează operația.

— Despre ce vorbești, Margo? Doctorița Wong e la un congres în Alabama!

— După ce v-am trimis dumneavoastră alerta, a sunat să vadă dacă sunt noutăți.

M-a privit parcă scuzându-se și a clătinat din cap:

— Când a aflat despre inter..., despre acest pacient, a solicitat să fie stabilizat conform protocolului. Acum așteptăm autorizația de transfer de la un centru public, ca să-l trimitem acolo.

Am tras adânc aer în piept și am strâns din dinți. Pentru șefa secției era simplu să dea câteva ordine din apartamentul ei dintr-un hotel de cinci stele. Dar aici, în lumea reală, se afla un băiat care va fi transferat la un spital supraaglomerat, unde, dacă va avea noroc, va fi luat în primire de un rezident epuizat, care se va încumeta la o operație cu risc mare și cu garanții puține. Dacă acel copil pleca de la Saint Claire, cel mai probabil nu avea să mai meargă niciodată.

— Bine, Margo. O sun eu pe doamna doctor Wong – am spus, scoțând mobilul. Aveți să-mi spuneți ceva? i-am întrebat pe paramedici în timp ce ascultam telefonul sunând.

— Înainte să-l atingă, glonțul a ricoșat în zid. De-asta nu l-a omorât, a răspuns unul dintre ei, clătinând din cap. Dacă l-ar fi nimerit cu câțiva centimetri mai la dreapta, abia dacă i-ar fi făcut o zgârietură, dar...

Ne-a adus ghinionul în casă.

Am ridicat un deget și m-am îndepărtat de paramedici. La capătul celălalt al telefonului, șefa mea tocmai răspunsese.

— Nici nu te sinchisi, Evans.

— Cum e martiniul, șefa?

— Nu-l operezi.

— Stephanie, e doar un copil care are nevoie de ajutor.

— Un ajutor care costă nouăzeci de mii de dolari, pe care nu ni-i va putea plăti nimeni.

— Șefa...

— Evans, deja ne-am dublat bugetul *pro bono* pentru anul ăsta. Și e abia octombrie. Îmi pare rău, dar nu.

— O să rămână paralizat.

Atât am putut să spun. De parcă ea n-ar fi știut...

— Trebuia să se gândească la asta înainte să intre într-o bandă.

Nu o judecați prea dur pe șefa secției, Wong, pentru cuvintele ei. Într-adevăr, e o ticăloasă fără inimă, dar și un chirurg excepțional. Obligația ei era să vegheze la interesele spitalului și asta făcea. În ceea ce privește pre-judecățile legate de faptul că era membru al unei bande de interlop... așa suntem noi, medicii.

Raționalizăm.

Luăm decizii dificile pe baza datelor și a resurselor de care dispunem. E un singur rinichi disponibil? I-l dăm celui mai tânăr pacient, deși se află cu câteva rânduri mai

jos pe lista de așteptare. Fumezi două pachete de țigări pe zi, în ciuda mesajelor enorme de avertizare? Nu te aștepta să vărsăm vreă lacrimă pentru tine dacă vii la noi cu cancer de plămâni. Bei de stingi? Când vii la noi cu ciroză, probabil o să facem bancuri despre pate. Fără știrea ta, bineînțeles.

Și eu sunt la fel?

O întrebare bună. Răspunsul nu e simplu. Nu sunt un monstru; sunt om, la fel ca tine. Dar văd atât de mult rău care-i afectează pe oameni buni, fără nicio vină, încât, atunci când i se întâmplă cuiva cu un motiv, îi pasez responsabilitatea. E un instinct de conservare primar al creierului uman. Lucrez cu ce pot, încercând să nu mă implic emoțional. Ipociții sau adepții corectitudinii politice ar spune că e inuman, dar credeți-mă, astfel putem acorda cele mai bune îngrijiri.

Chiar și așa, un pacient oarecare face ceva neobișnuit. Apare în fața ta cu un parfum puternic, care îți amintește de tatăl adoptiv, cu un anumit gest, sau cu un accent special. Sau, ca în cazul lui Jamaal, cu niște ochi speriați.

Iar atunci, toate aceste mecanisme de apărare, pe care te-ai încăpățânat atât de mult să ți le imaginezi indestructibile, sunt străpunse ca o foiță de tutun. Și faci ceva ce n-ar trebui să faci: te implici.

— Stephanie, te rog... Cum pot să te conving?

— Niciicum. Aștepți unsprezece minute, ca să ți se termine tura, iar apoi te duci acasă. Așa, va fi problema altcuiva.

Era ceva în vocea ei, un ton ciudat pe care nu reușeam să-l decodez cum trebuie. M-am strâns cu putere de baza nasului, încercând să-mi dau seama ce anume e.

Unsprezece minute.

Atunci am înțeles ce îmi spunea șefa mea fără cuvinte. Fiind în acel moment chirurgul cu cel mai înalt grad, în următoarele unsprezece minute eu aveam răspunderea legală pentru soarta băiatului. Unică și exclusivă.

— Doamnă doctor Wong, trebuie să închid. Starea pacientului s-a înrăutățit. Mă tem pentru viața lui. Îl operez ca să-i scot glonțul.

— Îmi pare rău să aud asta, Evans, a spus în încheiere, încordată.

Am dat răstit câteva ordine scurte, iar paramedicii s-au dat imediat deoparte. Asistentele l-au dus pe pacient în sala de operații. Trebuia să găsec un anestezist, dar nu era o problemă: niciunul din acest spital nu putea să mă refuze.

Nu după ceea ce se întâmplase cu Rachel.

Înainte să mă spăl pe mâini pentru operație, am dat un ultim telefon.

— Svetlana, a intervenit o urgență. Nu ajung în timp util la cină.

— Bine, domnule doctor Evans, a răspuns pe tonul slav, mecanic. O culc eu pe fiica dumneavoastră. Vreți să-i spun eu?

Îi promisesem Juliei că îi citesc o poveste în seara aia. Încălcasem de atâtea ori acea promisiune, încât mi-a fost rușine să nu o anunț chiar eu.

— Nu, dă-mi-o la telefon, am oftat.

Am auzit-o pe Svetlana strigând-o, încercând să se facă auzită peste sonorul televizorului.

— Bună, tăticule! Când vii? Mi-e dor de tine! Avem pui la cină!

— Bună, prințeso. Nu pot să vin, un băiat are o problemă și numai eu pot să-l ajut.

— Da...

Tăcerea care a urmat era încărcată de toată vinovăția pe care te poate face să o simți o fetiță de șapte ani. Rece, lipicioasă și neplăcută.

— La ce te uitatei? am întrebat, încercând să o înveslesc.

— La Sponge Bob. Când Plankton spune că nu mai vrea să fure rețeta de la CrabiBurger și deschide un magazin de suvenire.

— Iar Domnul Crab insistă să-l convingă să mai încerce o dată să o fure. Îmi place episodul ăsta.

— Și lui mami îi plăcea.

Mi-a luat câteva secunde să răspund. Aveam un nod în gât și nu voiam să observe.

— Când ajung, vin să te învelesc. Dar acum vreau să fii cuminte, pentru echipă.

Julia a oftat, ca să fie clar că nu se mulțumește cu atât.

— Mă pupi de noapte bună? Chiar dacă dorm?

— Îți promit.

Am invocat strigătul nostru de luptă, pe care îl inventase Rachel.

— Echipa Evans?

— Hai! mi-a răspuns fără prea mult entuziasm.

— Te iubesc, Julia.

Au fost ultimele cuvinte pe care i le-am spus înainte să intru în sala de operații.

A închis fără să răspundă.

Era unsprezece și jumătate seara, iar eu îmi târam picioarele prin parcare, epuizat după operația lungă, când mi-a sunat din nou mobilul. Era șefa mea.

— Cum a fost?

Când vorbea, lungea vocalele și am știut imediat că factura pentru minibar va fi considerabilă. Probabil nu va fi decontată de spital, ci o va plăti chiar doctorița Wong, cu bani cash. Toți chirurgii beau, și bem cu atât mai mult cu cât înaintăm în vârstă. Te ajută să dormi și să-ți calmezi tremuraturile mâinilor când îmbătrânești. Dar niciodată, în vecii vecilor nu recunoaștem asta public. Doar dacă, așa cum este acum cazul meu, nu ai nimic de pierdut.

— E un interlop care peste trei sau cinci ani va teroriza din nou străzile din Anacostia. Sau ceva mai devreme, pentru bună purtare, am spus, căutând în buzunar cheia mașinii.

— Trebuie să informez consiliul de administrație. Au mai fost plângeri la adresa ta referitoare la cheltuirea nesăbuită a resurselor, Evans. Sper ca raportul tău ulterior să justifice decizia de a-l opera.

Oricât de obosit aș fi fost, am înțeles perfect acea frază.

— Nu-ți face griji, șefa. Raportul va fi impecabil, am spus, îmbibând cuvintele în cinism. Victor Hugo al literaturii medicale. N-am de gând să le ofer ocazia să mă dea afară.

Stephanie a râs.

— Dacă operația de vineri iese bine, vei fi intangibil. Pentru totdeauna. Vei putea ajunge șef de secție în orice spital din țară, a spus cu invidie.

I-am mulțumit că nu a menționat cealaltă posibilitate. Ar fi la fel de categorică.

— Nu exagera. Va fi succesul întregii secții de neurochirurgie.

Ea a râs din nou, un pic cam prea tare. Oficial, era beată.